

**Priesterwijding, Utrecht, Kathedraal, Hoogfeest H. Martinus van Tours
Ronald den Hartog, Jesús Mauricio Meneses Santiago, 11 november 2017**

Toen er in Tours in het jaar 370 of 371 een nieuwe bisschop moest komen, dacht iedereen gelijk aan Martinus. Maar hij was een heel nederig man en achtte zich daarvoor niet geschikt. Daarom verborg hij zich in een ganzenhok. Hij dacht dat ze hem daar nooit zouden vinden, maar het was niet zo'n handige keuze. De ganzen begonnen te blèren en maakten een hels kabaal. Binnen de kortste keren wisten de mensen hem te vinden en brachten ze hem naar de kathedraal.

Ronald en Mauricio, jullie hebben jezelf niet verstoep in een ganzenhok om aan de priesterwijding te ontkomen. Overigens was dat geen gebrek aan nederigheid. Ofwel op latere leeftijd ofwel via een omweg hebben jullie je weg naar het priesterschap gevonden en met je geestelijk leidsman voor het interne forum en in gebed en meditatie je roeping getoetst. Tevens heeft de seminariestaf namens de bisschop jullie roeping tot en geschiktheid voor het priesterschap getoetst.

Overigens zijn jullie in zekere zin wel in een ganzenhok gestopt. Dat heeft de rector van de seminarieopleiding gedaan: die heeft jullie als het ware in een ganzenhok gestopt door jullie in een parochie stage te laten lopen. Parochies hebben in een bepaald opzicht ook iets van ganzenhokken: je komt er een kakofonie tegen van mensen met allemaal verschillende eigen opvattingen, die ze vaak luidkeels uiten, maar die niet altijd die van Christus zijn.

Zo hebben jullie kennis gemaakt met de weerbarstige realiteit van het pastoraat. Mensen bekeren tot Christus blijkt nog niet gemakkelijk en dat is een ervaring die een kandidaat voor de wijding ook bescheiden en nederig maakt. De weg van het priesterschap is bepaald geen weg die je moet kiezen als je in je leven uit bent op grote successen, zeker niet in het huidige tijdsgewricht.

Omdat jullie priesterwijding valt op het Hoogfeest van Martinus, ligt de vraag voor de hand wat deze heilige in het bijzonder priesters te zeggen heeft. In al zijn levensbeschrijvingen wordt benadrukt dat Martinus gedurende zijn leven steeds meer op Jezus begon te lijken, net zoals dat bij de apostelen het geval was geweest. Dat begon al vroeg in zijn leven. Als Romeins legerofficier was hij gestationeerd in Frankrijk, waar hij het christendom leerde kennen. Hij voelde zich tot Jezus aangetrokken en nam diens liefde voor mensen tot het uiterste als richtsnoer voor zijn eigen leven.

Toen zijn legioen in een ijskoude nacht de stadspoort van Amiens passeerde, zag hij daar een naakte bedelaar liggen. Deze vroeg passerende mensen om hulp, maar niemand was bereid hem een kledingstuk af te staan. Martinus kreeg echte compassie met de man, maar omdat het überhaupt een erg koude winter was, had hij al veel van zijn kleding aan armen weggegeven. Hij had zelf niet zoveel meer over. Toch aarzelde hij niet, nam zijn zwaard, sneed zijn rode soldatenmantel doormidden en gaf de helft aan de bedelaar, die deze dankbaar aannam. Omdat Martinus al zoveel van zijn kleding had weggegeven, zag hij er heel vreemd uit. Er waren mensen die de spot met hem dreven. Maar anderen waren beschaamd, omdat zij beseften dat zij veel beter kleding hadden kunnen missen voor die bedelaar dan Martinus.

In de nacht nadat hij de helft van zijn soldatemantel had weggegeven, kreeg Martinus in een droom een visioen van Christus, die er raar gekleed uitzag.

“Christus zei tegen Martinus: ‘bekijk me eens goed.’ Toen zag hij dat Christus het stuk mantel droeg dat hij aan de bedelaar had gegeven. En hij hoorde Hem tegen de engelen zeggen: ‘Martinus heeft nog maar pas van mij gehoord; maar toen ik naakt was heeft hij mij meteen gekleed.’ Zo blijkt het waar te zijn wat Christus van zichzelf vertelt: ‘Wat je aan de minste van de mensen doet, doe je aan Mij,’” aldus de biografie van Jacobus de Voragine (*Legenda Aurea*; vgl. Sulpicius Severus, 3).

Je zou zo zeggen: dat geldt toch voor iedereen die Jezus volgt! Dat is zo, maar de priester doet dat op een heel speciale manier. De warmte die de bedelaar krijgt door de mantel van Martinus, geeft de priester in de vorm van het vuur en het licht van het geloof. En niet minder belangrijk: door de mantel waarmee de bedelaar zijn lichaam aan de blikken van anderen kan onttrekken, krijgt hij zijn menselijke waardigheid terug. Het is de mantel van Gods genade die wij ontvangen in de sacramenten waardoor we onze oorspronkelijke waardigheid terugkrijgen. En zelfs door God boven onze oorspronkelijke waardigheid verheven worden. Dit is het doel van de verkondiging van Gods Woord uit de Heilige Schrift en de bediening van de sacramenten.

En hier komt nog iets bij. Volgens een oude traditie lopen kinderen op het feest van de H. Martinus langs de deuren met uitgesneden bieten, pompoenen of lampionnen, waarin een kaars of een lichtje brandt. Het doel hiervan is tot uitdrukking te brengen dat het licht van Jezus helder in het innerlijk van Martinus schitterde. En in zijn optreden voor anderen zo duidelijk zichtbaar was, dat velen ertoe werden gebracht ook Jezus na te volgen. Martinus zette het licht van Christus bepaald niet onder de korenmaat (Mat. 5,14-17).

Het Martinusfeest is het begin van een grote boog, gespannen van 11 november naar 2 februari, het feest van Maria Lichtmis, waarop we gedenken hoe Maria de kleine Jezus, het licht der wereld, op haar arm de tempel binnendraagt. Het toppunt van de boog is Kerstmis, waarop Maria – door de Heilige Geest zwanger van de Zoon van God – Deze ter wereld brengt.

Ronald en Mauricio, bij jullie brandt dat licht in jullie innerlijk straks door de priesterwijding op een bijzondere manier. Door de priesterwijding ben je in je zijn zo intens met Christus, het Licht der wereld, verbonden dat je Hem in persoon vertegenwoordigt, vooral in het sacrament van de Eucharistie en dat van de Biecht.

Door het vieren van de Eucharistie voeden jullie mensen die een innerlijke geestelijke honger hebben, met Christus, het Licht der wereld Zelf, dat in persoon in jullie innerlijk brandt.

Door iemand absolutie te schenken na een berouwvolle biecht herstellen jullie het Licht van Christus in hem, wanneer dat door de zonde is uitgedoofd. En leggen jullie als het ware een deken van Gods genade om hem heen zodat hij zijn waardigheid als kind van God weer terugvindt. En de armsten van je medemensen zijn niet de daklozen of vluchtelingen, want die kunnen heel goed hun waardigheid als kind van God behouden hebben. De armsten van je medemensen zijn toch echt zij die door de zonde die waardigheid verloren hebben.

Wij bidden dat jullie door jullie priesterlijk dienstwerk bij velen door de Eucharistie het Licht van Christus in hun innerlijk mogen voeden en door de Biecht hen hun waardigheid als mens en kind van God mogen teruggeven. Amen.